

A kéregetők megállapodást kötöttek a budapesti boltosokkal, olyanformán, hogy egy-egy környékre csak a hét bizonyos napján mennek koldulni. Minden boltnak megvan a maga meghatározott napja. Ilyenkor a boltos egy csomó kétfillérest rakosgat ki a bejárat közelében, a pénzváltó asztal szélére, s az egymás után benyitó kéregetők mutatóujjuk hegyével húzzák le onnan a számukra kikészített kétfillérest. Akad azonban néhány élelmes közöttük, aki a mutató- s a középső ujjával egyszerre kettőt húz le, sőt van olyan is, aki egy ügyes mozdulattal három kétfillérest szavaz meg magának.

•

A villamos tele van utassal. Ki-ki komoran, magányosan, elmélyedve, szótlanul vagy köznyösen ül helyén. Ahány utas, annyi külön világ, annyi külön élet, annyi külön sors. Egyik ember sem ismeri a másikat, egyik sem tud a másiktól semmit.

Most egy vidéki néni szál a kocsiba, karján két hatalmas kosárral. Amint belép, hangos Dicsértessék a Jézus Krisztus-sal köszön. Az utasok fogaik között mormolják a mindörökké, ámen-t s, egyszerre mintha ettől a köszönéstől az egész kocsi ismerőssé vált volna egymásnak, az idegenség megszűnt, a hidegség fölengedett. Egyetlen köszönés, mely mindnyájunknak szólt, valósággal rokoni kapcsolatot teremtett a kocsi utasai között.

-i.

1932. szeptember 6., kedd, 6. old.

Képek az utcáról

Két nő beszélget. Két anya. Gyermekeikre panaszkodnak egymásnak. Ki nem fogynak a méltatlankodásból. Elmondják, mennyi baj van velük, milyen szófogatlanok, milyen rendetlenek, hanyagok, lusták, semmirekellők. Tanulni nem akar egyik sem, a lányok a házimunkához, varrás-hoz nem is konyítanak, csak cifrálni szeretnének, követelődzők, hiúk,

felületesek. A fiúk nyeglék, könnyelműek. Egyik tiszteletlenebb, mint a másik. Amellett hol ez a bajuk, hol amaz. Örökké orvosolni kell őket, gyógyszerrel tömni, kezelgetni.

– Hiába, csupa aggodalom és keserűség egy anya élete. A gyerekekkel csak baj van és bosszúság – állapítják meg. – Megöszülünk. Éjjel nem tudunk aludni az értük való gondtól. Mindent megvonunk magunktól az ő kedvükért. A sírba visznek bennünket ...

A hosszú kesergés után közös barátnőjükre terelődik a szó.

– A nyarat a Keleti tengernél töltötte, most Párizsba készül – mondja az egyik.

– Reggeltől estig csakis önmagával foglalkozik – tódítja a másik.

– Nyakra-főre csináltatja a ruhákat, bundákat, vásárolja a kalapokat. Bridzsel, cukrászdába jár, szórakozik.

– Éli világát.

– Boldog.

– Boldog.

Egy kis szünet múltán újból megszólal az egyik nő.

– Azért mégsem irigylem, mégsem cserélnék vele. Inkább sajnálom szegényt. Nincsenek gyerekei.

– Borzasztó lehet az, gyermektelenül élni le egy életet – tűnődik a másik.

– Borzasztó lehet.

– Borzasztó.

– Szegény.

– Szegény.

•

Vasárnap estefelé, amikor legsűrűbb a gépkocsijárás, az úttest kellős közepén magányos szürke ló poroszkál lefelé a Svábhegyről, végig az Istenhegyi úton. Már lenn van egész a Délivasútnál, a város közepén. Most egy gépkocsis, aki valaha maga is lovakkal bíbelődhetett, észreveszi a nagyváros forgatagában tévedező állatot, elébe áll, kötőfékénél megragadja, s egy fához kötözi. A ló engedelmesen tűri. Tudja, hogy rossz fát tett a tűzre, s most olyan, mint a hazulról elcsavargott gyermek, aki nem tud visszatálcálni, s örül, ha a rendőr végre pártfogásába veszi, hogy nagyobb baj nélkül hazajuttassa. Olyan alázatos és ijedt, hogy az ember szinte várja, mikor mondja meg szepegeve a nevét, lakcímét, sőt telefonszámát is.

-i.

1932. szeptember 17., szombat, 4. old.